

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **T. V.**, zastoupený Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5 - Smíchov, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2013, č. j. 4 Ad 46/2012 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1.573 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2012, č. j. X. Městský soud v Praze při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Stěžovatel byl od 30. 4. 2003 uznán plně invalidním. Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2003 žalovaná jeho žádost o plný invalidní důchod zamítla, neboť stěžovatel v rozhodné

době od 30. 4. 1993 do 29. 4. 2003 získal pouze 3 roky a 287 dnů pojištění. V roce 2004 stěžovatel doložil další dobu pojištění, na základě čehož mu žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 5. 2004 přiznala plný invalidní důchod od 4. 7. 2003 do 31. 1. 2004. Od 22. 6. 2004 byl stěžovatel uznán pouze částečně invalidním. Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2004 žalovaná stěžovateli uvolnila plný invalidní důchod na dobu od 1. 2. 2004 do 21. 6. 2004.

Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2004 žalovaná zamítla žádost stěžovatele o přiznání částečného invalidního důchodu z důvodu nesplnění podmínky potřebné doby pojištění, neboť stěžovatel v rozhodné době od 22. 6. 1994 do 21. 6. 2004 získal pouze 4 roky a 316 dnů pojištění. Jak vyplývá z přiloženého osobního listu důchodového pojištění, žalovaná jako dobu pojištění zohlednila i dobu pobírání invalidního důchodu od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004, přestože zjistila, že v této době byl stěžovateli plný invalidní důchod přiznán a vyplácen neprávem, tedy bez získání potřebné doby pojištění. Vzhledem k tomu, že k vyplacení plného invalidního důchodu v této době došlo v důsledku pochybení žalované, nevykázala přeplatek a neoprávněně vyplacenou částku nepožadovala po stěžovateli vrátit zpět.

Proti rozhodnutí ze dne 21. 7. 2004 podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze. Během soudního řízení bylo na základě posudku posudkové komise MPSV ČR zjištěno, že je stěžovatel částečně invalidní již od 16. 9. 2003. Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2005 žalovaná žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod opět zamítla, neboť stěžovatel nezískal potřebnou dobu pojištění ani k nově stanovenému dni vzniku částečné invalidity, v rozhodném období od 16. 9. 1993 do 15. 9. 2003 získal pouze 4 roky a 316 dnů pojištění. Jako dobu pojištění přitom žalovaná zohlednila i dobu pobírání plného invalidního důchodu od 4. 7. 2003 do 15. 9. 2003.

Posudkem lékaře PSSZ ze dne 16. 8. 2007 byl stěžovatel uznán od 29. 6. 2007 plně invalidním. K své žádosti ze dne 28. 1. 2009 o plný invalidní důchod přiložil výpis z evidence dobrovolné účasti na důchodovém pojištění v době od 1. 2. 2008 do 31. 1. 2009 s tím, že pojistné bylo uhrazeno dne 14. 1. 2009. Žalovaná jeho žádost rozhodnutím ze dne 5. 5. 2009 rovněž zamítla, neboť stěžovatel v rozhodné době před vznikem plné invalidity od 29. 6. 1997 do 28. 6. 2007 získal pouze 3 roky a 158 dní pojištění. Žalovaná uvedla, že by stěžovatel nezískal potřebnou dobu pojištění ani při posunutí rozhodného období na dobu od 1. 2. 1999 do 31. 1. 2009, což by umožnilo zohlednění doby dobrovolné účasti na důchodovém pojištění od 1. 2. 2008 do 31. 1. 2009 a doby pojištění po vzniku invalidity od 29. 6. 2007 do 16. 8. 2007. V období od 1. 2. 1999 do 31. 1. 2009 by tak stěžovatel získal pouze 4 roky a 22 dní pojištění. Jak vyplývá z přiloženého osobního listu důchodového pojištění, žalovaná při vydání tohoto rozhodnutí nezohlednila jako dobu pojištění dobu neoprávněného pobírání plného invalidního důchodu od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004.

Proti uvedenému rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2009 podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze. Jak vyplývá z vyjádření žalované k žalobě, v průběhu soudního řízení svůj postup přehodnotila a dospěla k závěru, že pokud stěžovateli rozhodnutími ze dne 6. 5. 2004 a 16. 7. 2004 přiznala a následně vyplatila plný invalidní důchod v době od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004, ačkoli mu nenáležel, avšak dodatečně nerozhodla o přeplatku na tomto důchodu, je nutno na stěžovatele hledět tak, jako kdyby v této době pobíral plný invalidní důchod oprávněně, a tedy uznat a zohlednit tuto dobu pobírání invalidního důchodu jako dobu pojištění pro další důchodové nároky.

pokračování

Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010 přiznala stěžovateli ode dne 22. 1. 2009 plný invalidní důchod, přičemž podle osobního listu důchodového pojištění započítala do dob pojištění i dobu neoprávněného pobírání plného invalidního důchodu od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004 a dobu dobrovolné účasti na důchodovém pojištění od 1. 2. 2008 do 20. 1. 2009.

Dne 15. 2. 2012 stěžovatel požádal o dodatečné přiznání částečného invalidního důchodu od 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007. Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2012, č. j. X, žalovaná jeho žádost pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění zamítla. V odůvodnění uvedla, že stěžovatel byl uznán částečně invalidním ode dne 22. 6. 2004, v rozhodném období před vznikem invalidity (tj. od 22. 6. 1994 do 21. 6. 2004) získal pouze 4 roky a 316 dnů pojištění. Dobu dobrovolné účasti na důchodovém pojištění nelze v rámci potřebné doby pojištění zohlednit, neboť byla získána teprve od 1. 2. 2008 do 20. 1. 2009. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 8. 2012, č. j. X, zamítla a rozhodnutí potvrdila.

Městský soud v Praze předně uvedl, že stěžovatel v podané žalobě namítal rovněž nesprávnost rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2012, jímž byla zamítnuta jeho žádost o dodatečné přiznání plného invalidního důchodu od 17. 8. 2007 do 31. 12. 2008. Vzhledem k tomu, že žalovaná rozhodla o námitkách proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí teprve dne 9. 10. 2012, tedy až poté, co byla dne 23. 8. 2012 nyní projednávaná žaloba podána, se Městský soud v Praze námitkami stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2012 o zamítnutí jeho žádosti o dodatečné přiznání plného invalidního důchodu nezabýval.

Městský soud v Praze připomněl, že stěžovatel byl uznán částečně invalidním ode dne 16. 9. 2003. Pro posouzení jeho nároku na částečný invalidní důchod byla zjišťována doba pojištění v období deseti let před vznikem částečné invalidity, tj. v době od 16. 9. 1993 do 15. 9. 2003. Podle osobního listu důchodového pojištění připojeného k rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2005, jímž byla žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod zamítnuta, získal stěžovatel v tomto období pouze 4 roky a 316 dnů pojištění. Nesplnil tak podmínku pro přiznání částečného invalidního důchodu stanovenou v § 40 zákona o důchodovém pojištění v tehdy platném znění. Z osobního listu důchodového pojištění bylo přitom zřejmé, že do doby pojištění stěžovatele byla započtena i doba pobírání plného invalidního důchodu v době od 4. 7. 2003 do 15. 9. 2003 v délce 74 dnů. K námitce stěžovatele, že získal potřebnou dobu pojištění poté, co dobrovolně doplatil pojistné, Městský soud v Praze uvedl, že tuto dobu pojištění lze zhodnotit až po doplacení pojistného, v tomto případě tedy ode dne 1. 1. 2009. Od tohoto dne byl invalidní důchod stěžovateli přiznán. K doplacení pojistného nelze přihlížet zpětně. Nebylo proto možno zohlednit doplacení pojistného ve vztahu k žádosti stěžovatele o doplacení částečného invalidního důchodu za dobu od 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má za to, že pokud mu žalovaná svým

rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010 přiznala plný invalidní důchod, zároveň tak potvrdila, že mu byl invalidní důchod v době od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004 přiznán i vyplacen oprávněně. Vzhledem k tomu, že měl stěžovatel rozhodné období před vznikem částečné invalidity plně pojištěné, vznikl mu nárok na přiznání částečného invalidního důchodu. Žalovaná však odmítla uznat dobu podle ní neoprávněně pobíraného plného invalidního důchodu pro další důchodové nároky stěžovatele. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2004, jímž byla žádost stěžovatele o přiznání částečného invalidního důchodu zamítnuta, bylo tudíž nesprávné. Stěžovatel se domnívá, že mu měl být invalidní důchod dodatečně přiznán již od 22. 6. 2004, resp. že jeho žádosti ze dne 14. 2. 2012 o dodatečné přiznání částečného invalidního důchodu od 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007 mělo být vyhověno.

Stěžovatel má rovněž za to, že jej žalovaná svým rozhodnutím ze dne 6. 5. 2004 o přiznání invalidního důchodu poškodila, neboť za situace, kdy by jej naopak vyrozuměla o nesplnění podmínky potřebné doby pojištění, mohl by stěžovatel chybějící dobu pojištění doplatit či dohledat další záznamy o svých zaměstnáních a zajistit tak oprávněné přiznání důchodu. Stěžovatel dále uvádí, že od žalované obdržel asi 15 osobních listů důchodového pojištění, přičemž v každém z těchto listů jsou zaznamenány jiné údaje. Stěžovatel není schopen se v nich zorientovat. Poukázal na to, že v roce 1995 pracoval v době od 1. 9. 1995 do 18. 1. 1996, navíc vykonával asi dva měsíce vedlejší pracovní poměr. O tom však není žádný záznam. Městský soud v Praze se těmito skutečnostmi nezabýval, ačkoli jej na ně stěžovatel upozornil. Městský soud v Praze se nezabýval ani tím, že žalovaná nikdy neuvedla správné datum vzniku nároku stěžovatele na invalidní důchod. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele žalovaná uvedla, že stěžovatel splnil podmínku potřebné doby pojištění až po doplacení dobrovolného pojištění a po započtení doby neoprávněně pobíraného plného invalidního důchodu. Stěžovatel tedy splnil podmínku potřebné doby pojištění teprve ke dni 22. 1. 2009, kdy získal potřebných 5 let (1.825 dní) pojištění. Teprve od tohoto dne mu bylo možné plný invalidní důchod přiznat. K námitce stěžovatele, že byl zaměstnán v době od 1. 9. 1995 do 18. 1. 1996 a v souběžném pracovním poměru další dva měsíce, žalovaná uvádí, že doba zaměstnání byla do 18. 1. 1996 plně započtena, stěžovatel měl možnost zbývajících dva měsíce zaměstnání kdykoli v průběhu předchozích správních či soudních řízení doložit. Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně poznamenal, že z žaloby stěžovatele podané dne 23. 8. 2012 a doplnění žaloby ze dne 3. 12. 2012 je zřejmé, že stěžovatel svojí žalobou napadá pouze rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 6. 8. 2012, č. j. X. Městský soud v Praze tedy postupoval správně, jestliže přezkoumal pouze toto rozhodnutí žalované a rozhodnutím žalované ze dne 18. 6. 2012, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o dodatečné přiznání plného invalidního důchodu od 17. 8. 2007 do 31. 12. 2008, se nezabýval, neboť proti němu žaloba nesměřovala.

pokračování

Co se týče zjištěného skutkového stavu Městským soudem v Praze, stěžovatel pouze namítl, že žalovaná i Městský soud v Praze vycházely z osobních listů důchodového pojištění, ve kterých nejsou uvedena všechna jím vykonávaná zaměstnání a jiné doby účasti na pojištění. Nejvyšší správní soud nepovažoval tuto námitku za opodstatněnou, neboť stěžovatel nepředložil žádné evidenční listy důchodového pojištění či jiné doklady, které by potvrzovaly i jinou jeho účast na pojištění než tu, která byla žalovanou zohledněna.

Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s názorem stěžovatele, že žalovaná svým rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010 potvrdila, že stěžovatel pobíral plný invalidní důchod v době od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004 oprávněně.

Ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že žalovaná při posouzení žádosti stěžovatele ze dne 23. 6. 2004 o přiznání částečného invalidního důchodu zjistila, že stěžovatel ke dni 22. 6. 2004 nesplňuje podmínku pro vznik nároku na tento důchod spočívající v získání doby pojištění podle § 40 zákona o důchodovém pojištění. Podle § 40 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let činí 5 let a zjišťuje se z posledních deseti roků před vznikem invalidity. Jak žalovaná současně zjistila, nebyla tato podmínka splněna ani v případě nároku stěžovatele na plný invalidní důchod, který mu byl přiznán a vyplácen době od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004. Z osobního listu důchodového pojištění přiloženého k rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2004 totiž vyplývá, stěžovatel ke dni 4. 7. 2003, tj. v rozhodném období od 4. 7. 1993 do 3. 7. 2003, získal pouze 4 roky a 315 dnů pojištění.

Vzhledem k tomu, že žalovaná dospěla k závěru, že k vyplacení plného invalidního důchodu došlo pouze v důsledku jejího pochybení (nesprávného zjištění doby pojištění), neuložila stěžovateli povinnost vrátit přeplatek na důchodu na základě § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle citovaného ustanovení má totiž plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky pouze v případě, kdy tato dávka byla vyplacena neprávem v důsledku zaviněného porušení povinností ze strany příjemce dávky.

Z rozhodnutí o námitkách ze dne 6. 8. 2012, č. j. X, a z vyjádření žalované k žalobě ze dne 19. 12. 2012 je pak zřejmé, že žalovaná v průběhu soudního řízení o žalobě podané proti jejímu rozhodnutí ze dne 5. 5. 2009 dospěla k závěru, že dobu pobírání plného invalidního důchodu od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004 je nutno uznat jako náhradní dobu pojištění.

Z vyjádření žalované k žalobě přitom vyplývá, že tuto dobu zhodnotila jako náhradní dobu pojištění právě proto, že stěžovatel v této době plný invalidní důchod skutečně pobíral a ačkoli mu byl důchod vyplácen neoprávněně, nebyly splněny podmínky § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, pro vymáhání přeplatku na důchodu. Stěžovatele tak skutečně bylo možno považovat za poživatele plného invalidního důchodu z českého pojištění, tedy za účastníka pojištění podle § 5 odst. 1 písm. t) zákona o důchodovém pojištění. Podle § 12 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je tato doba účasti na pojištění náhradní dobu pojištění, podle odstavce 2 se náhradní doba pojištění hodnotí pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu stejně jako doba pojištění.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že samotné zhodnocení doby pobírání plného invalidního důchodu jako náhradní doby pojištění v projednávané věci neznamená, že by byl plný invalidní důchod stěžovateli vyplácen právem a že by stěžovatel v rozhodném období od 4. 7. 1993 do 3. 7. 2003 získal potřebnou dobu pojištění 5 let.

Co se týče žádosti stěžovatele o dodatečné přiznání částečného invalidního důchodu od 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007, Nejvyšší správní soud připomíná, že zpětné přiznání důchodu na základě § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění je možné pouze v případě, že byl důchod v minulosti neprávem odepřen, tedy že důchod nebyl přiznán, přestože nárok na důchod splněním podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění vznikl. To se však v nyní projednávané věci nestalo.

Ačkoli byl stěžovatel v době 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007 shledán částečně invalidním (částečná invalidita zjištěna již od 16. 9. 2003), je z osobních listů důchodového pojištění založených v dávkovém spise zřejmé, že v této době současně neplnil (ani se započtením doby neoprávněně pobíraného plného invalidního důchodu) druhou z podmínek § 43 zákona o důchodovém pojištění, tedy získání doby pojištění 5 let v posledních 10 letech před vznikem částečné invalidity.

Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění přiloženého k rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2010, stěžovatel požadovanou dobu pojištění získal teprve ke dni 20. 1. 2009. Stalo se tak na základě započtení doby jeho dobrovolné účasti na důchodovém pojištění jako osoby samostatně výdělečně činné podle [§ 5 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění] v době od 1. 2. 2008 do 20. 1. 2009. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je tato doba účasti na pojištění dobou pojištění, jestliže za ni bylo v České republice zapláceno pojistné. Nejvyšší správní soud zde stejně jako Městský soud v Praze zdůrazňuje, že tuto dobu účasti na pojištění lze jako dobu pojištění pro vznik nároku na důchod započíst teprve ode dne, kdy bylo pojištění uhrazeno.

Stěžovatel uhradil pojistné dne 14. 1. 2009. Jak již bylo uvedeno výše, potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod podle § 40 zákona o důchodovém pojištění, i se zohledněním doby neoprávněně pobíraného plného invalidního důchodu od 4. 7. 2003 do 21. 6. 2004, získal teprve dne 20. 1. 2009. Vzhledem k tomu, že byl k tomuto dni současně shledán plně invalidním (plná invalidita zjištěna již od 29. 6. 2007), byl mu na základě § 38 zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009, přiznán plný invalidní důchod.

Získání doby pojištění v délce 5 let v posledních 10 letech nemohlo mít zpětně vliv při posouzení nároku stěžovatele na částečný invalidní důchod v době od 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007. Potřebná doba pojištění totiž nebyla získána v posledních 10 letech před tím, než byl stěžovatel shledán částečně invalidním.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze i žalované, že stěžovatel v době od 1. 7. 2004 do 16. 8. 2007 nesplňoval podmínku pro přiznání částečného invalidního důchodu spočívající v získání potřebné doby pojištění. Nelze proto uzavřít, že mu byl částečný invalidní důchod v této době neprávem odepřen. Podmínka pro zpětné přiznání důchodu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění tak nebyla naplněna.

pokračování

Nejvyšší správní soud po přezkoumání kasační stížnosti uzavřel, že tato není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 2 a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože je advokátka plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o DPH. Částka této daně činí 273 Kč. Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 1.573 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu